

obrežje, v fjordih pa sploh nimajo več nikake moči. Vožnja po teh zalivih je torej zelo prijetna; če valovi na širnem morju še tako divjajo, fjordi o viharju ne vedo ničesar.

Bral sem ljubko pravljico, kako so nastali ti otoki. Ko je Gospod Bog stvarjal Skandinavijo, je najprej iz velikih jerbasov pobral gore in jih posadil na zemljo; nato pa je obrnil jerbas in iztresel iz njega drobtine, kakor skrbna gospodinja obrne košarico in strese zadnje rozine na potico; iz teh drobtin so nastali otoki. — Druga, sorodna pravljica pripoveduje: Ko je Bog ustvaril svet, je njegova lepota tako razkačila satana, da je pograbil velikansko skalo in jo treščil na zemljo, da bi jo razrušil. Skala pa je padla v morje; tisoč in tisoč drobcev je odletelo od nje. Gospod Bog je vzel zadnjo peščico prsti ter jo prav na rahlo potresel po skali in drobcih. Skala je Skandinavija, drobci so njeni otoki.

V polnem številu smo se zbrali na krovu, ko je Blücher zavozil v preliv med prvim, dokaj velikim otokom in celino. Da mi ne uide kaka znamenitost, sem zlezal na gornji solnčni krov in gledal na obe plati. Bregovi so obrasli z zelenjem, celo z drevjem. Prikažejo se prve hišice. Kako so mične in ljubke! Zde se nam kot gosposke vile, nasejane po brdu. Čedno so jih pobelili ali pa pobarvali s sivkasto in zelenkasto barvo. Živina se pase po travnikih, domačini kopljejo v bregu. Ko nas ugledajo, prenehajo z delom in nam mahajo v pozdrav. Deca kriči, govedo pa žvenklja s pločnatimi zvonci.

Hišic je vedno več, dokler se ne prikaže mestece Kopervik. Tu pa se Blücher naenkrat ustavi. Kaj mu je neki? Uganko smo kmalu razvozlati. Iz mesteca odrine čoln naravnost proti Blücherju. Ko se ustavi, spuste naši mornarji do njega vrvčasto lestvo. Kakor veverici priplezata po njej dva moža, oblečena v nepremočno obleko, kakor jo nosijo ribiči. „Pilota, pilota!“ se raznese med potniki. Predpisi velevaljo, da morata vsako tujo ladjo voditi po norveških vodah dva izurjena mornarja domačina. Pilota jamčita, da bosta vodila ladjo po varnih zalivih in prelivih; seveda morata vse otoke in plitvine natančno poznati. Pilotnine sta dobila, če se ne motim, 1200 norveških kron ali 1600 K našega denarja.

Mnogo posla so imeli med tem časom naši salonski fotografi. Mestece, posamezne hiše, ribiški čolni in male jadrnice, vse je romalo v njihove aparate.

„Kaj menite, iz česa so zidane te hišice, iz opeke ali iz kamna?“ je izkušen turist izpraševal svoje tovariše. Večina je glasovala za kamen, češ da je v teh krajih prav poceni. „Kaj še?“ se oglasi modrijan. „Hiše so — lesene; nazunaj so jih

skrbno pobarvali; zato se nam zdi, da so zidane.“ Imel je popolnoma prav. Vsa poslopja na Norveškem so lesena, tudi najboljši turistovski hoteli, menda zato, ker so take hiše pozimi gorkejšje. Le v največjih mestih, kakor v Kristijaniji in Bergenu, je večina hiš zidanih.

Blücher vozi med otoki dalje in dalje, mi pa občudujemo kraje, kakršnih še nismo videli. Ti otoki so spomladi zelo imenitni. Semkaj prihajajo iz južne Norveške ribiči, da love slanike; nalove jih menda silno veliko.

LAATEFOS ODDA, HARDANGER

V dveh urah prijadramo do pravega fjorda. „Čarobnokrasi Hardanger“ (det underdejlige H.) mu pravijo. Kako tiho in mirno je v tem zatišju! Tod ne divjajo mrzli vetrovi, prebivalcev ne razburja bobnenje in grmenje morskih valov. Kakor z nožem reže Blücher vodo pred seboj, za seboj pa pušča dolgo sled, valove, ki se širijo kakor kraka ostrega kota na obe strani, ki pa splahnejo, preden dospo do suhe zemlje. Ob kraju temnozelene fjorda se dvigajo mogočne gore, 1000—2000 m visoke. Na vznožju gora se razprostirajo travniki, par njivic, sadni vrtovi, čedne vasice. Nad njimi zagledamo širne gozdove, v katerih rastejo po največ breze in